

O xardín das cousas que se esquecen

No fondo do pobo, detrás dunha casa vella que case ninguén lembraba xa, había un xardín que non aparecía en ningún mapa e ao que só se chegaba cando alguén esquecía algo importante.

Non tiña porta nin camiño, e por iso ninguén podía atopalo buscando; só se abría, en silencio, para quen levaba dentro unha ausencia pequena, desas que non fan ruído pero pesan.

Iria chegou unha tarde sen decatarse.

Camiñaba distraída, coa sensación de ter perdido algo que non sabía nomear, como cando unha palabra queda na punta da lingua e non chega a saír. E de súpeto, sen saber como, estaba alí.

O xardín parecía tranquilo, pero non era un xardín normal.

As árbores non daban froitos, senón cousas esquecidas.

Nunha delas colgaban paraugas que un día quedaron sós baixo a chuvia.

Noutra, balanceábanse luvas sen parella, que xa non lembraban a man que as quentara.

Máis ao fondo, había unha árbore chea de palabras que nunca se dixeran, suspendidas no aire, movéndose moi amodiño, como se aínda esperasen ser pronunciadas.

E non caían.

Esperaban.

Iria avanzou con coidado, como quen entra nun lugar que non quere romper.

Ao pasar por unha das árbores, algo rozoulle a man.

Era unha risa pequena, esquecida nun día calquera.

Iria quedou quieta.

O xardín non gardaba só cousas.

Gardaba momentos.

—Ola —dixo unha voz suave.

Ela xirouse.

Ao seu lado había un neno que non parecía triste nin contento, como se estivese feito dun intre que quedara a medio vivir.

—Ti tamén esqueciches algo? —preguntou.

Iria dubidou.

—Creo que si... pero non sei o que é.

O neno asentiu, sen sorpresa.

—Aquí pasa moito. Hai cousas que se esquecen sen querer... e veñen parar aquí, onde poden seguir existindo un pouco máis.

Iria mirou arredor outra vez, pero agora con máis atención.

E entón viu algo.

Nun recuncho pequeno, case agochado detrás dunha árbore torta, había unha maceta cunha planta moi delicada, de follas finas e lixeiramente caídas, como se lle custase lembrar cara onde medrar.

Achegouse amodiño.

—E isto? —preguntou.

O neno mirouna un intre antes de responder.

—Iso... é teu.

Iria sentiu un latexo suave no peito.

—Meu?

—Si. É algo que querías facer. Algo que che importaba moito... pero que fuches deixando para despois.

Iria agachouse.

A planta tremía lixeiramente, como se a recoñecese.

—E por que está así?

—Porque leva tempo esperando.

O silencio quedou entre eles.

Iria pasou os dedos pola terra seca.

Non estaba morta.

Pero tampouco estaba viva de todo.

Era algo intermedio.

Como unha idea que case desaparece.

Quedou sentada ao seu lado, sen falar.

E pouco a pouco, como quen reconstrúe un soño ao espertar, empezou a lembrar.

Non era algo grande.

Non era algo importante para os demais.

Pero si para ela.

Era algo que lle facía ilusión.

Algo que un día comezara... e que, sen darse conta, fora deixando atrás.

Iria colleu un pouco de terra coa man e apertouna con coidado.

—Aínda podo levala comigo? —preguntou.

O neno sorriu, por primeira vez.

—Claro. As cousas esquecidas non desaparecen. Só agardan.

Iria levantouse e colleu a maceta.

Pesaba pouco.

Pero sentíase importante, como se dentro levase algo máis que unha planta.

Cando saíu do xardín, non soubo dicir como.

O lugar desapareceu igual que aparecera: sen ruído, sen aviso.

Ao día seguinte, Iria puxo a planta na súa mesa.

Non fixo nada extraordinario.

Non cambiou todo de golpe.

Pero cada día, durante un anaquiño pequeno de tempo, lembrábase.

E quedaba.

E coidaba.

E intentaba.

E a planta, moi amodiño, empezou a medrar.

Din que ese xardín segue existindo, agochado nalgún lugar ao que só se chega cando algo se esquece.

Pero tamén din algo máis.

Din que, ás veces, o máis importante non é atopar o xardín...

senón lembrar o camiño de volta.